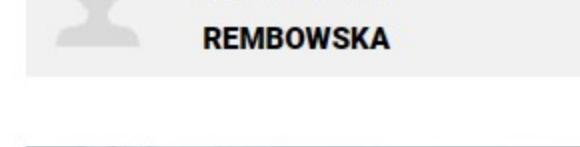

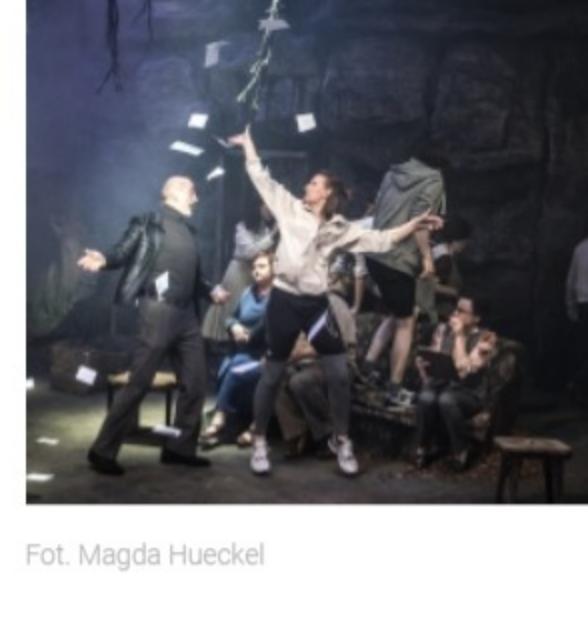
Jesteś tutaj: Strona główna | Recenzje | Szkoda, że tak mało

Szkoda, że tak mało

Marzec '68. Dobre życie – to najlepsza zemsta, reż. Monika Strzępka, Teatr Żydowski w Warszawie

ALEKSANDRA
REMBOWSKA

A A A

Fot. Magda Hueckel

To miał być musical o Marcu 1968 roku. Zostały cztery piosenki, grający na żywo kwartet i... chór postaci. Nie w tym rzecz jednak, że twórcy przedstawienia od czasu jego zapowiedzi do realizacji zmienili koncepcję. Kłopot polega na tym, że to, co oglądamy na scenie Teatru Żydowskiego, przypomina raczej próbę scenopisania, stanowiącego zadatek przyszłego musicalu czy też echo kabaretu, z którego pochodzą dwie postacie – komika/mistrza ceremonii i śpiewającej artystki. Mamy do czynienia z niejasną i niewykształconą formą, wątplą dramaturgicznie opowieścią o ważnych, przecież, brutalnych i bolesnych, doświadczeniach sprzed blisko pięćdziesięciu laty.

Temat komunistycznej rozprawy z „przeciwnikami” żydowskiego pochodzenia, wciąż do końca nierozliczony, niesie głębokie emocje i refleksje, powracając w nowych, niepojących wydaniach również dzisiaj. Zasługuje zatem podwójnie na uwagę i godne rangi artystyczne ujęcie, do którego artyści Teatru Żydowskiego wydają się szczególnie predysponowani.

Tym bardziej szkoda, że z pozbieranych wątków, fragmentów zdarzeń, przywołań dat, przypomnień faktów, osób, miejsc i rekwizytów ilustrujących tamte dni nie wyłania się bynajmniej żaden oryginalny, spójny i przekonujący obraz. To tak, jakby do jednego worka, nie dbając o kolejność i porządek, wrzucono pospiesznie wszystko, co wpadło dramaturgowi i reżyserce w ręce: zapisy jednostkowych biografii osób upokorzonych i wyrzuconych z kraju, dramaty rozstań z najbliższymi, antysemickie hasła w prasie, retorykę Gomułki, melancholijne wynurzenia, urzędnicze procedury wydawania emigracyjnych paszportów, wreszcie echa Dejmikowskich *Dziadów* – poprzez wprowadzenie postaci Guślarza (Genady Iskhakov). Materiał cenny, lecz w pełni niewykorzystany. Krzątające się na scenie postaci rozmawiają ze sobą, wygłaszały monolog, zwracają bezpośrednio do publiczności. Jakoś trudno jednak przejąć się ich losem. W skalnej grocie (?), pod konarami modrzewia, wśród mebli i walizek, pojawiają się: Ojciec (Henryk Rajfer), jego dwie córki (Monika Chrząstowska, Barbara Szeliaga), Moczar (Piotr Sierecki), Gomułka (Ryszard Kluge) z mówiącą i żoną (Aliną Świdowską), Urzędniczka (Ewa Dąbrowska), Psychoterapeutka (Ewa Greś), Celniczka (Izabella Rzeszowska), Kobieta (Ernestyna Winnicka), a także Śledczy, redakcyjne Przyjaciółki i inni. Chaos nakładających się na siebie planów działań i zdarzeń mógł być atutem w podkreślaniu wielogłosowej narracji o absurdzie tamtych czasów rasowych, ideologicznych, politycznych czystek i jednocześnie rozmowy z cieniami przeszłości. Pod warunkiem jednak, że byłby to chaos planowany i kontrolowany. „Przez lózko Bohatera przechodziły ulica”... Tymczasem przedstawienie Strzępki i Demirsiego pozostawia wrażenie improwizacji, w której nawet aktorzy nie otrzymali wyraźnych zadań i wskazówek dotyczących gry i powodów obecności na scenie.

Gdy mowa o sprawach ważkich, istnieje jak wiadomo ryzyko uruchomienia fałszywie brzmiących strun, popadnięcia w kicz i patos. Spektakl Strzępki okazuje się niewolny od tych pułapek, czego ilustracją może być m.in. powracająca metafora modrzewia (pozornie pojednańska i szlachetna, a jednak nie dość nośna), w który po śmierci przemienia się tępki za przyrodą Ojciec. UjęciuMarca zabrakło czystości tonu, bezpretensjonalności, prostoty, jednorodności środków i współbrzmienia głosów potrzebnych do opowiadania prawdy o ludziach i historii. Szkoda.

1-06-2016

GALERIA ZDJĘĆ

**MARZEC '68. DOBRZE ŻYCIE – TO NAJLEPSZA ZEMSTA, REŻ. MONIKA STRZĘPKA,
TEATR ŻYDOWSKI W WARSZAWIE**

ZOBACZ WIĘCEJ

Teatr Żydowski w Warszawie

Paweł Demirski

Marzec '68. Dobre życie – to najlepsza zemsta

reżyseria: Monika Strzępka

muzyka: Stefan Wesołowski

scenografia: Martyna Solecka

kostiumy: Ark Slesinski

przygotowanie wokalne: Teresa Wrońska

ruch sceniczny: Jarosław Staniek

obsada: Piotr Chomic, Monika Chrząstowska, Ewa Dąbrowska, Ewa Greś, Genady Iskhakov, Ryszard Kluge, Grzegorz Kulikowski, Mariola Kuźnik, Paulina Lombarowicz, Małgorzata Majewska, Katarzyna Post, Joanna Przybyłowska,

Henryk Rajfer, Rafał Rutowicz, Joanna Rzączyńska, Izabella Rzeszowska, Wanda Siemaszko, Agata Sierecka, Piotr Sierecki, Monika Soszka, Barbara Szeliaga, Alina Świdowska, Małgorzata Trybalska, Ewa Tucholska, Roksana Vikaluk,

Jerzy Walczak, Marek Węglarski, Wojciech Wiliński, Maciej Winkler, Ernestyna Winnicka, Piotr Wiszniewski

zespół muzyczny: Paweł Szamburski, Paweł Szpura, Piotr Wesołowski, Ksawery Wójcicki

premiera: 14.05.2016

TAGI: Paweł Demirski, Monika Strzępka, Warszawa, Teatr Żydowski

im. Estery Rachel i Idy Kamińskich,

Udostępnij

SKOMENTUJ

 Autor

lub zaloguj się

Treść komentarza

KOMENTARZE (0)